

XLV.

Dávid Ferencz emléke.

(Óda.)

Irta és Déva várában 1910 augusztus 23-án elszavalta
Józan Miklós lelkész-esperes.

Élet a sorsom. Millió csatornán
Arany sugárba', vérbe' áradó ;
Jövőre-multra üdvöt-álmot szórván,
A pillanatban örökkévaló.
S mit századoknak vél a törpe ember
— A földi pályát futva türelemmel —
Csak lábaimnak egy-egy nyomdoka:
Rövidke nappal, hosszú éjszaka.

Ébredj, fiam! . . . Az ősök pitvarából
Siess utadra, mint egy férfiú ;
A hajnal-égen üstökös világol —
Siess! — a földön dul a háboru.
Egyik kezében villogtatva kardod,
Másikba' meg az olajágot tartod:
Illik terád e hősi vértet!
Dicsőség — haszon? — mit is kérdezed!

Isten nevében! törj előre, bátran ;
Az ő Igéje zengjen ajkadon.
És gyujts világot, szerte a hazában,
A bemohosult omladékokon.
Isten nevében! — tette kész a szándék —
Jutalma drága, mennyei ajándék:
A Hit — szívünkkel amely egybeforrt,
Amely örömbé'-buba' ránk hajolt.

Még arczodon ég a jó anya csókja ;
És kebleden már óriás sejtelem
Viharzik át . . . küzd, egymást ostromolja
Hit és tudás, üdvösség — kegyelem . . .
És napnyugatnak új világa mellett,
Bús csontmezőket új életre keltett
A szent Igazság martyr-ünnepén
Lobogó lángod, izzó fáklyafény !

— Temetve zordon századok szívében,
Ah ! mily sokáig senyvedett, szegény . . .
Hogy újra támad, szüzi köntösében,
Ki hitte volna ? . . . alig volt remény.
Kő ez a szív — kő ; szikla a boltozatja —
Mint a Molochnak, tenger áldozatja ;
És ereiben megdermedt a vér . . .
Átka visszaszáll : önfejére tér.

Mi zúg az éjben, tompán dübörögve ?
Tán a menny dörög ? . . . Tán a föld remeg ? . . .
Nem — nem ! . . . Ujjongva, lánczát összetörte
A hitszabadság, lelkiismeret.
„Ébredjetek !“ — „Az Ur az igaz Isten !“ —
Illyés máglyája kigyul bérczeinken ;
És egybeolvad kunyhó, palota . . .
És „Egy az Isten !“ — zengi tábora.

Te vagy, te voltál táborunk vezére :
Sasmódra szállva, mint a gondolat.
Te vagy, te voltál lelkünk szemefénye :
Virrasztva értünk — hiven — egymagad.
Tiéd ez oltár . . . szivek sóhajából . . .
Glóriás galy a töviskoronából . . .
Lobogó lángja — izzó fáklyafény :
Nem hamvadó mécs kripták éjjelén.

— A gyermek-ifjut, lassan ébredvezve,
E láng tüzelte, marta szilajan;
E láng a férfit vitte kinkeresztre . . .
Világa volt e vár oduiban.
Szemenként, e láng olvasztá bilincsed;
S e rabbilincs bár összes földi kincsed:
Mit halhatatlan lelked rajta nyert,
Megér száz halált, százszor százezert . . .

Élet a sorsom. Millió csatornám
Arany sugárba', vérbe' áradó,
Jövőre-multra üdvöt-álmot szórván,
A pillanatban örökkévaló.
— Föl! . . . Diadalt ül, győz az igaz ember
Magasba vivó, szárnyas szerelemmel;
Csillag az égen egy-egy nyomdoka:
Hol ő világít, nincs ott éjszaka.
